பொதுக்காலத்தின் 13-ஆம் ஞாயிறு

வாசகங்கள்:

2 அரசர்கள் 4:8-11, 14-16;

உரோமையர் 6:3-4, 8-11;

மத்தேயு 10:37-42

சிந்தனைக்கான மையப்பொருள்

“வாழ்க்கைப் புயலைத் தாங்கி நிற்கும் விசுவாசம்.”

முன்னுரை

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, மக்கள் நெரிசல் மிகுந்த ஒரு நகர பகுதியில் அமைந்துள்ள இரயில் நிலையத்தில் திடீரென பலத்த மழை பெய்தது. ஒரு இளைஞன் இரயில் நிலையத்தின் நுழைவாயிலில் நின்று கொண்டு, மக்கள் அவசர அவசரமாக ஓடிக்கொண்டிருப்பதைபார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பலரிடம் குடைகள் இருந்தன–சில குடைகள் பெரியவை, சில குடைகல் சிறியவை, சில காற்றில் தலைகீழாகக் கவிழ்ந்திருந்தன. அவனுக்கு அருகில் ஒரு முதிய பெண்மணி, காற்றில் முறிந்துபோன ஒரு குடையோடு மழையில் நனையாமல் இருக்கப் போராடிக் கொண்டிருந்தார். அந்த இளைஞன் அவளிடம் எதுவும் அதிகம் பேசவில்லை; மாறாக அவளருகே மெதுவாகச் சென்று, தன் குடையை அவரோடும் பகிர்ந்து கொண்டு, இருவரும் சேர்ந்து இரயில் மேடை வரும் வரை அவளோடு நடந்து சென்று மழையிலிருந்து அவளைக் காத்தான். அவர்கள் தங்களுக்குள் பெயர்களைக் கூடப் பரிமாறிக் கொள்ளவில்லை. இரயில் வந்தபோது, அந்தப் பெண்மணி அவனிடம், “இந்தப்புயலில் நான் தனியாக நிற்காமல் துணையாய் இருந்ததற்கு நன்றி தம்பி!” என்று மட்டும் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து சென்றாள்.

இது ஒன்றும் உலகமே வியக்கும் பிரம்மாண்டமான செயல் அல்ல. யாரும் அதைப் புகைப்படம் எடுக்கவில்லை; யாரும் கைதட்டிப் பாராட்டவும் இல்லை. ஆனால், அங்கு ஒரு உன்னதமான காரியம் நிகழ்ந்தது–பல ஆடம்பரமான சடங்குகளை விட அது மனிதநேயம் மிக்கதாக இருந்தது.

நம் வாழ்க்கையும் பல நேரங்களில் அந்த இரயில் நிலையத்தில் நடந்ததைப் போன்றதுதான்:

மனித நேயம் என்பது கூட்ட நெரிசலோடு, கணிக்க முடியாதபடி, நாம் தனியாகத் தவிக்கும் அல்லது யாராவது நமக்குத் துணையாக நிற்கும் தருணங்களால் நிறைந்தது.

இன்றைய நற்செய்தி துல்லியமாக இந்த யதார்த்தத்தைப் பற்றித்தான் பேசுகிறது. விசுவாசம் என்பது வெறும் தத்துவம் அல்ல, அது வாழ்ந்து காட்டப்பட வேண்டிய ஓர் அனுபவம்.

இதன் மையத்தில் ஒரு எளிய, ஆனால் ஆழமான உண்மை இருக்கிறது: கிறிஸ்தவ சீடத்துவம் என்பது நம் வாழ்க்கைக்கு வெளியே பூசப்படும் ஒரு மேல்பூச்சு அலங்காரம் அல்ல. அது உண்மையானது, விலைமதிப்பற்றது மற்றும் ஆழமான மனிதநேயம் கொண்டது. அது அழுத்தங்களைத் தாங்கி நிற்கும் 'வைரம்பாய்ந்த மரத்தைப்' போன்றது

சோதனைகளின் போது சரிந்து விழாத அன்பைப் போன்றது.

ஆயினும், விசுவாசம் எவ்வளவு எளிதாகப் போலித்தனமாக மாறிவிடுகிறது, அன்பு எவ்வளவு சீக்கிரம் சோர்வடைந்து விடுகிறது, துணையாக யாரும் இல்லாதபோது துன்பங்கள் நம்மை எப்படித் தனிமைப்படுத்தி விடுகின்றன என்பதை நாம் அறிவோம். அதனால்தான், இன்றைய இறைவார்த்தை நம்மையே உற்று நோக்க வைக்கிறது–நம் வாழ்வில் எது உண்மையானது, எது வெறும் வெளிவேஷம், நம் வாழ்வில் கிறிஸ்து உண்மையில் எங்கே இருக்கிறார் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க அழைக்கிறது.

மறையுறை

சிந்தனைக்கு

கிறிஸ்தவ சீடத்துவம் என்பது போலியானதோ அல்லது மேலோட்டமானதோ அல்ல; அது உண்மையானது, தியாகம் நிறைந்தது, வாழ்வளிக்கும் அன்பு சார்ந்தது. சிலுவையைச் சுமந்து, பிறரைத் தாராளமாய் வரவேற்கும் பாசத்தில் வெளிப்படும் 'வைரம்பாய்ந்த மரத்தைப் போன்றது சீடத்துவ விசுவாசம்'

இறைவன் மேல் உள்ள விசுவாசம் சோதிக்கப்படும் போது உண்மையானது எது?

மரத்தால் செய்யப்பட்ட பொருட்களை விற்கும் ஒரு வியாபாரி,

ஒரு இளம் தம்பதியினருக்கு மூன்று வகையான தேக்கு மரச் பொருட்களை காண்பித்தார்:

ஒன்று போலியானது.

அடுத்தது மெல்லிய மரப்பூச்சு கொண்டது

மூன்றாவதோ தூய வைரம்பாய்ந்த முழுமையான மரம்

பார்த்தவுடனே, மூன்றுமே அழகாகத்தான் தெரிந்தன. ஆனால், அதிக எடையையும், அழுத்தத்தையும், கால மாற்றத்தையும் தாங்கும் வலிமை அந்தத் தூய வைரம்பாய்ந்த தேக்கு மரத்திற்கு மட்டுமே இருந்தது.

அந்த வியாபாரி மெதுவாக, “உண்மையான தரமான பொருளுக்கு எப்போதுமே விலை அதிகம் கொடுக்க வேண்டும்” என்றார்.

இயேசுவும் இன்று அதைத்தான்—ஆனால் இன்னும் ஆழமாகச் சொல்கிறார். தன்மீது எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அன்பு செலுத்துவதைப் பற்றியும், சிலுவையைச் சுமப்பதைப் பற்றியும், தன் உயிரைக் கண்டடைய விரும்புகிறவன் அதை இழந்துவிடுவான் என்பதைப் பற்றியும் அவர் பேசுகிறார். இவை வெறும் மிகைப்படுத்தப்பட்ட வார்த்தைகள் அல்ல. அவை நம்மை நோக்கி எழுப்பப்படும் ஒரு கேள்வி: நம் வாழ்க்கைச் சூழல் நம்மை நெருக்கடிக்கு உள்ளாக்கும் போது, நம்மிடம் இருக்கும் சீடத்துவம் எத்தகைய விசுவாசத்தை கொண்டது

வாழ்க்கை நம்மை நெருக்கடிக்கு உள்ளாக்கும் போது...

ஒரு மனிதர் வழக்கமான மருத்துவப் பரிசோதனைக்காக மருத்துவமனைக்குச் சென்றார். ஆனால், அவர் திரும்பியபோது, அவருடைய வாழ்க்கையையே தலைகீழாக மாற்றிய ஒரு நோயறிதல் பரிசோதனை முடிவோடு வெளியே வந்தார். மற்றொரு குடும்பம், மருத்துவமனைப் படுக்கைக்கு அருகில் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தது; தாங்கள் பேசும் எந்தவொரு வார்த்தையும் அங்கு நடப்பவற்றை மாற்றிவிட முடியாது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்துகொண்ட தருணம் அது. இத்தகைய இக்கட்டான சூழ்நிலைகளில், விசுவாசம் என்பது வெறும் ஒரு தத்துவமாகவோ, கருத்தாகவோ இருப்பதில்லை—ஒன்றில் அது பாறையைப் போல உறுதியாகிறது, அல்லது அப்படியே உடைந்து நொறுங்கிப்போகிறது.

நீண்டகாலமாக நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த தன் கணவரைப் பராமரித்த ஒரு பெண்மணி இவ்வாறு கூறினார்: "அன்பு என்பது பகிரப்பட்ட கனவுகளாக மட்டுமே இருக்கும் என்று நான் நினைத்தேன். ஆனால், பொறுமையோடு ஒரே வாக்கியத்தை ஒரு நாளைக்கு பத்து முறை திரும்பத் திரும்பச் சொல்வதிலும் அன்பு இருக்கிறது என்பதை நான் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை."

இது வெறும் வெளிப்பூச்சு அல்ல; இதுதான் உள்ளடர்ந்த தேக்கு மரம் போன்ற உறுதியான விசுவாசம்!

வெளிவேடம் போடுவதால் ஏற்படும் ஆபத்து

விசுவாசம் மேலோட்டமாக மட்டும் இருக்கும்போது

இயேசு சுட்டிக்காட்டும் மற்றொரு ஆபத்து என்னவென்றால், வெளிப்பார்வைக்கு ஆன்மீக வாழ்வு வாழ்வது போலத்

தோன்றும் ஆனால் உள்ளத்தில் வேரூன்றாமல் இருக்கும் வாழ்க்கைமுறை ஆகும்.

ஒரு கல்லூரி மாணவர், பங்கின் பல்வேறு நற்செயல் பணிகளில் ஆர்வத்தோடு தன்னார்வலராக ஈடுபட்டு வந்தார். ஆனால், பல்கலைக்கழகத்தில் அவருடைய விசுவாசத்தைப் பற்றி மற்றவர்கள் கேள்வி எழுப்பியபோது, அவர் அமைதியாக இருந்துவிட்டார். "மற்றவர்களின் பார்வையில் தனித்துத் தெரியாமல் இருப்பதே எளிதானது," என்று அவர் பின்னர் ஒப்புக்கொண்டார்.

அல்லது, ஒரு பங்குகுழு பல நிகழ்வுகள், சுற்றுலாக்கள் மற்றும் சமூகக் கூட்டங்களை தொடர்ந்து ஏற்பாடு செய்கிறது; ஆனால், மெல்ல மெல்ல அவர்கள் ஒன்றாக இணைந்து செபிப்பதை நிறுத்திவிடுகிறார்கள். வெளிப்புறத்தில் எல்லாமே சுறுசுறுப்பாக நடப்பது போலத் தெரியும், ஆனால் அதன் இயேசு என்ற மையப்புள்ளி மெதுவாக நகர்ந்துவிடுகிறது.

இயேசு வெளிப்புற மத அலங்காரங்களை விரும்புவதில்லை. வாழ்க்கையின் சோதனையான நெருக்கடிகளிலும் உறுதியோடு நிற்கின்ற உண்மையான விசுவாசத்தையே அவர் எதிர்பார்க்கிறார்.

இது மலிவான பலகை மர பொருட்களை போன்றது: முதல் பார்வையில் அழகாகத் தெரியும், ஆனால் வாழ்க்கையில் சிறு அடி பட்டாலும் உடைந்து நொறுங்கிவிடும்.

எனவே, சீடத்துவம் நம்மைப் பார்த்து ஒரு கடினமான கேள்வியைக் கேட்கிறது: "யாரும் உங்களைக் கவனிக்காதபோது, உங்களது விசுவாசத்தில் எஞ்சியிருப்பது எது?"

நாம் தேர்ந்தெடுக்க விரும்பாத சிலுவை–ஆனால் நாம் அதைத் தனியாகச் சுமப்பதில்லை

சிலுவையைப்பற்றிய இயேசுவின் வார்த்தைகள் பெரும்பாலும் கடினமானவையாகத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகின்றன. அவர் துன்பங்களை மகிமைப்படுத்தவில்லை, மாறாக யதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்.

ஒரு செவிலியர், எப்போதும் முதுகுவலியால் அவதிப்படும் ஒரு முதியவரைக் கவனித்தார். ஒருநாள் அவர் மெதுவாக அதைப் பற்றி விசாரித்தபோது, அந்த முதியவர் கூறினார்: "நம் வலியை யாராவது ஒருவர் புரிந்துகொண்டால், அந்த வலி சற்று குறைவாகத் தெரிகிறது."

இந்த வரிகளில் ஒரு ஆழமான உண்மை அடங்கியுள்ளது: தனிமைப்படுத்தப்படும் போது துன்பத்தின் பாரம் இன்னும் அதிகமாகிறது.

நீண்ட நாள் நோயுற்றிருந்த ஒரு மனிதர் கூறினார்: "நான் குணமடைய வேண்டும் என்று மட்டும் செபிப்பதை நிறுத்திவிட்டேன். மாறாக, நான் தனிமையில் விடப்படக் கூடாது என்று செபிக்கத் தொடங்கினேன்."

சில நேரங்களில், சிலுவை நம்மிடமிருந்து அகற்றப்படுவது அல்ல, மாறாக அந்தச் சிலுவைச் சுமக்கும் பாதையில் அன்பின் இருப்பு நம்முடன் இருப்பதே உண்மையான புதுமையாகும்.

அண்டை வீட்டுக்காரர் ஒருவர், கசப்பான குணத்தால் எல்லாராலும் தவிர்க்கப்பட்ட ஒரு மனிதரைத் தேடிச் சென்று சாதாரணமாக நலம் விசாரிக்கத் தொடங்கினார். ஒரே இரவில் அங்கே எந்த ஒரு அதிசயமும் நடந்துவிடவில்லை. ஆனால் மெதுவாக, அந்த மனிதரின் கடின குணம் மாறியது. அவருடைய பாரம் மறைந்துவிடவில்லை–ஆனால், அதை அவர் இனி தனியாகச் சுமக்கவில்லை.

அதுவே இறைவனின் அருள் அடையாளம்.

அன்பு முன்னுரிமைகளை மாற்றியமைக்கும் போது இயேசு குடும்ப உறவுகள் மற்றும் முன்னுரிமைகளைப் பற்றியும் பேசுகிறார்:

"என்னைவிடத் தன் தந்தையிடமாவது தாயிடமாவது அதிக அன்பு கொண்டுள்ளவர் எனக்கு ஏற்றவர் அல்ல."

இது குடும்பத்தை நிராகரிப்பது அல்ல. மாறாக, அன்பைத் தூய்மைப்படுத்துவது ஆகும்

ஒரு இளம் பெண் இறைப்பணி வாழ்விற்குசெல்லத் தனக்கு விடப்பட்ட அழைப்பை உணர்ந்தார். ஆனால், அவருடைய குடும்பத்தினர் அதை வன்மையாக எதிர்த்தனர். அது அன்பின் குறைபாடு அல்ல–இரண்டு அன்புகளுக்கு இடையே ஏற்பட்ட ஒரு போராட்டம். பல வருடக் கண்ணீருக்கும் காலத்திற்கும் பிறகுதான் அங்கே அமைதியும் நல்வாழ்வும் திரும்பியது

குடும்பத் தொழிலை ஏற்று நடத்துவதற்குப் பதிலாக, ஒரு சமூகப் பணியாளராக மாற நினைத்த ஒரு இளைஞனின் முடிவால்

பல வருடங்களாக குடும்பத்திற்குள் பதற்றம் உண்டாக்கியது இருப்பினும், இறுதியில் சமாதானம் ஏற்பட்டது–ஏனெனில், அன்பு அங்கே அழிக்கப்படவில்லை, மாறாகத் தூய்மைப்படுத்தப்பட்டது.

கடவுளுக்கு நம் வாழ்க்கையில் முதலிடம் கொடுக்கும்போது, மற்ற எல்லாவற்றையும் நாம் குறைவாக நேசிப்பதில்லை– மாறாக, இன்னும் சரியான முறையில் நேசிக்கிறோம்.

விருந்தோம்பல்

விசுவாசம் கண்ணுக்குத் தெரியும்படி மாறும் இடம்

இயேசு நம் கவனத்தை ஒரு ஆச்சரியமான திசையை நோக்கித் திருப்புகிறார்: அதுதான் விருந்தோம்பல்.

"உங்களை ஏற்பவர் என்னை ஏற்கிறார்... இந்தச் சிறியவர்களுள் ஒருவருக்கு ஒரு கிண்ணம் குளிர்ந்த நீர் கொடுப்பவரும் தம் கைம்மாறைப் பெறாமல் போகார்."

வறண்ட பாலைவனப்பகுதியில் வாழ்ந்த ஒரு மறைபரப்புப் பணியாளர கூறுகிறார்

ஒரு சிறு குழந்தை தனக்கு உடைந்த கிண்ணத்தில் கொடுத்த குளிர்ந்த நீர்தான், தன் வாழ்நாளில் குடித்ததிலேயே மிகவும் புத்துணர்ச்சியூட்டும் பானம் என்று.

ஒரு ஆசிரியை, பசியோடு இருக்கும் ஒரு மாணவனுக்காக தினமும் காலையில் தனது மேசையில் "தவறுதலாக" ஒரு கூடுதல் சாண்ட்விச் உணவை வைத்து விட்டு செல்கிறார். பசியால் அதை உண்ட மாணவன் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அந்த உணவை பற்றி கூறினான்: "அது வெறும் உணவு அல்ல; நானும் ஒருவருக்கு முக்கியம் என்ற உணர்வை அது எனக்குக் கொடுத்தது."

விருந்தோம்பல் என்பது நாம் கொடுக்கும் பொருளின் அளவில் இல்லை. நாம் காட்டும் அன்பான பிரசன்னத்தில் இருக்கிறது.

ஒரு பாட்டி தன் பேரனிடம் கூறினார்: "ஒவ்வொரு முறையும் நீ யாரையாவது அன்போடு வரவேற்கும் போது, அங்கே கடவுள் தங்குவதற்குக் கொஞ்சம் இடத்தை உருவாக்குகிறாய்."

இது வெறும் கவிதை அல்ல; இது அன்றாட வாழ்க்கையில் காணப்படும் இறையியல்

சாதாரண விசுவாசத்தின் அமைதியான புரட்சி

சீடத்துவம் என்பது பெரும்பாலும் பிரம்மாண்டமான காரியங்களில் அடங்கியிருப்பதில்லை.

ஒரு நீண்ட, சோர்வான நாளின் முடிவிலும் பொறுமையாக இருக்கும் ஒரு பெற்றோர்; எந்தவொரு பாராட்டுக்கும் ஆசைப்படாமல் தொடர்ந்து நற்பணிகளைச் செய்யும் ஒரு

தன்னார்வலர்; கடுமையான உடல்வலி இருந்தபோதிலும், "அங்கு தான் யார் என்பதை நினைவுகூர்கிறேன்" என்று கூறி, மிதிவண்டியை மிதித்துக்கொண்டு திருப்பலிக்கு வரும் ஒரு முதியவர்–இவர்களிடமே சீடத்துவம் வாழ்கிறது.

வகுப்பறையில் ஏளனம் செய்யப்படும் ஒரு மாணவனுக்காகப் பரிந்து பேசும் ஒரு ஆசிரியர்; எல்லாரும் தவிர்க்கும் ஒரு அண்டை வீட்டுக்காரரை அன்போடு வாழ்த்த முற்படும் ஒரு மனிதர்; தான் பிறருக்குப் பணிவிடை செய்வதன் மூலம், தனக்குள்ளும் ஒரு ஆன்மீக மாற்றம் ஏற்படுவதைக் கண்டுகொள்ளும் ஒரு பராமரிப்பாளர்...

அன்பகத்தில் பணியாற்றிய ஒரு மனிதர் கூறினார்: "நான் மக்களுக்கு உதவி செய்யப் போகிறேன் என்றுதான் நினைத்தேன். ஆனால், அங்கே நானே அன்போடு வரவேற்கப்படுவேன் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை."

இதுதான் நற்செய்தி தலைகீழாக மாறி ஆசீர்வதிக்கும் விசித்திரம்!

உறுதியான விசுவாசத்தில் நிலைத்து நிற்பது எது?

ஆழமாகப் பார்த்தால், இன்றைய நற்செய்தி என்பது ஏதோ வீரம் சார்ந்த சாதனை அல்ல. அது நமது உண்மைத்தன்மை பற்றியது.

உறுதியான தேக்கு மரம் போன்ற விசுவாசம் என்பது, நாம் குறையே இல்லாத முழுமையானவர்கள் என்று பொருள்படாது. அது நமது நேர்மையைக் குறிக்கிறது– அதாவது, நமது உள்ளத்தில் இருப்பதுதான் வெளிப்புறத்திலும் வெளிப்பட வேண்டும்.

ஒரு தச்சர், பழைய வீடு ஒன்றில் சேதமடைந்த ஒரு மர உத்திரத்தை பழுதுபார்த்தார். அதை உடனே மாற்றுவதற்குப் பதிலாக, அதை சரி செய்து பலப்படுத்தினார். பிறகு அவர் கூறினார்: "நான் இதை உடனடியாக அகற்றினால், வீடு இடிந்து விழுந்துவிடும். ஆனால், இதை உள்ளிருந்து பலப்படுத்தினால், அது மீண்டும் வீட்டைத் தாங்கி நிற்கும்."

கிறிஸ்து நம் மனித வாழ்க்கையில் இதையே செய்கிறார். அவர் எப்போதும் நம் சிலுவைகளை அகற்றுவதில்லை, மாறாக அதைச் சுமப்பதற்கான ஆற்றலை நமக்கு உள்ளிருந்து தருகிறார்.

பெரும்பாலும், அவர் அதை மற்ற மனிதர்கள் வழியாகவே செய்கிறார்.

ஒரு பயணி, நீண்ட பயணத்திற்குப் பிறகு ஒரு கிராமப்புறத்தில் உள்ள சிறிய விடுதிக்கு நள்ளிரவில் வந்து சேர்ந்தார். அந்த விடுதி மிகவும் எளிமையாகவும்,

ஏழ்மையாகவும் இருந்தது. அங்கிருந்த விடுதிக்காப்பாளர் அவருக்கு எந்தவொரு ஆடம்பரமும் இன்றி, ஒரு கிண்ணத்தில் சூடான கஞ்சியையும் ரொட்டியையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்.

அந்தப் பயணி அமைதியாக சாப்பிட்டுவிட்டு, மெதுவாகக் கேட்டார்: "இப்பாதையை பல மக்கள் கடந்து செல்வதுண்டா?" என்று கேட்டார்

அதற்கு அந்த விடுதிக்காப்பாளர் புன்னகையுடன் கூறினார்: "பசியோடு இருப்பவர்கள் மட்டுமே இங்கு வருவார்கள்." சற்று இடைவெளிக்குப் பிறகு அவர் மேலும் கூறினார், "ஆனால் நான் ஒன்று கற்றுக்கொண்டேன்–இங்கு வரும் எவரும் வெறும் வயிற்றுப் பசிக்காக மட்டும் வருவதில்லை."

ஆடம்பரமான நட்சத்திர விடுதிகளில் தங்கியதை விட, அந்த எளிமையான உணவகத்தின் இரவே தன் மனதில் நீங்கா இடம் பிடித்ததாக அந்தப் பயணி பின்னாளில் கூறினார்.

ஏனெனில், அந்த எளிய வரவேற்பில், அவர் ஏதோ ஒரு உண்மையான அன்பைக் கண்டுகொண்டார்.

அங்கே எந்தவொரு வெளிவேடமும் இல்லை, தம்பட்டமும் இல்லை.

அங்கு மனிதநேயம் அதன் உச்சத்தில் இருந்தது–அதன் வழியாகக் கடவுள் அங்கே அமைதியாகக் குடிகொண்டிருந்தார்.

ஆமென்.

Prepared by: **Fr. Paul Julian,** Perth ,Australia

and Translated by: **Leonard Arulandhu,** Holy Family Church, Chennai